ANUNȚURI

• Cu ajutorul lui Dumnezeu, în această lună ministrul Educației a emis ordinul prin care s-a obținut **autorizarea gimnaziului Școlii Sf. Ierarh Nicolae**, așadar la toamnă se pot deschide oficial porțile claselor V-VIII de la școala noastră.

• Deși puține ca număr, deci trebuind să se ostenească mai mult, maicile de la mănăstirea Criscior au poftit cu multă dragoste la **hramul mănăstirii – Tăierea Capului Sf. Ioan Botezătorul**, pe toți cei care îl iubesc pe Înaintemergătorul. O parte din Grupul Psaltic Sf. Ioan Damaschin a dat răspunsurile la strană. Cerându-le să ne pomenească mereu în aceste vremuri grele, să nu le uităm nici noi în rugăciuni pe surorile noastre, miresele lui Hristos!

• Cu bucurie am aflat știrea că una dintre adolescentele obștii noastre, **Elena Dărăban, a obținut premiul I la concursul de arte plastice** organizat în cadrul Serbării de la Putna (*foto*). Îi dorim să-și sporească mereu talantul întru slava lui Dumnezeu!

Darul unei generații. 1871

ȘTIRI

• Părintele Arhimandrit Antipa Protopsaltul, **starețul Chiliei „Sfânta Ana”** a Mănăstirii Iviru din Athos **a donat Mănăstirii Plumbuita un fragment din moaștele ocrotitorului ei spiritual, Sfântul Proroc Ioan Botezătorul**. Părinții de la Chilia „Sfânta Ana” aveau două racle cu fragmente din moaștele Sfântului Ioan și au dăruit-o Mănăstirii Plumbuita pe cea mai mare dintre ele zicând că sunt mai de folos într-o mănăstire decât în chilia lor. (*sursa: basilica.ro*)

• **Pompierii români detașați în Grecia au stins incendiul** care a cuprins două chilii ale **Mănăstirii Sf. Proroc Ilie** din zona Vilia, regiunea Attica. Dar cea mai mare parte a făcut pronia divină, care a mânat flăcările, prin intermediul vântului, pe lângă mănăstire și mai departe de ea. Pompierii români au fost foarte apreciați de greci și în cursul intervențiilor de pe Insula Evia din prima parte a lunii. (*sursa: basilica.ro*)

• Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a participat duminică la Adunarea **anuală a Oastei Domnului din Arad**. Întrunirea a avut loc după liturghie, la parohia Grădiște I din municipiu. În cadrul adunării s-au rostit poezii și s-au cântat din cântările Oastei, multe dintre ele compuse de fratele Traian Dorz. Ierarhul și-a exprimat aprecierea pentru activitatea Oastei Domnului și a îndemnat la „stăruință în unitate”. (*sursa: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Fericiții nebuni pentru Hristos. Părintele Teofilact și Serafim Ieroschimonahul

Nebunia pentru Hristos rămâne una dintre cele mai grele și mai mărețe nevoințe ale evlaviei ortodoxe, pe care, din iubire de Dumnezeu și de oameni, au luat-o asupra lor unii dintre creștinii cei mai râvnitori. Este o nevoință creștinească pe cât de rară, pe atât de anevoioasă și de înaltă, la care sunt chemați de Domnul Dumnezeu numai bărbați și femei dintre cei mai aleși, puternici cu trupul și cu sufletul. Părintele Teofilact și ieroschimonahul Serafim sunt doi dintre acești apropiați ai Împărăției lui Dumnezeu, în ale căror cuvinte și fapte căutătorului de cele nepământești i se descoperă din plin strălucirea cea mai presus de minte a vieții harice.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 32 (LI) 29 august 2021

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Mijloace de ÎNTĂRIRE a CREDINȚEI

Cuvânt al Sfântului VASILE al KINESMEI

„Rugăciunea, adresarea directă către Dumnezeu, se dovedesc a fi un mijloc puternic de întărire a credinței .

Atunci când Domnul, după Schimbarea Sa la Față, S-a coborât de pe Muntele Taborului, i-a găsit în mare tulburare pe ucenicii pe care îi lăsase jos. Aceștia erau înconjurați de o mulțime uriașă – gloată pătimașă, zgomotoasă, care striga în gura mare, gesticula cu înfierbântare, stârnită de o anumită întâmplare. În mijlocul acestei zarve se distingeau glasurile ba zeflemitoare, ba nemulțumite ale cărturarilor, ce se sfădeau cu ucenicii...

Când Domnul i-a întrebat pe cărturari despre pricina tulburării, s-a dovedit că cineva din popor îl adusese la ucenici pe fiul său, care era stăpânit de un duh mut, cerând să fie tămăduit. De aceasta dată însă puterea obișnuită de vindecare, pe care ucenicii o primiseră de la Domnul mai înainte, i-a trădat, în pofida tuturor sforțărilor, nu l-au putut izgoni pe drac. Tocmai această neajutorare și neputință a ucenicilor în fața feciorului îndrăcit stârnise acea ațâțare a gloatei peste care Domnul a dat la picioarele muntelui.

La drept vorbind, ambianța în care se petrecuseră toate acestea nu prea putea să ajute la trezirea și întărirea credinței cuiva. **Nereușita ucenicilor, fețele lor rușinate și tulburate, batjocurile mușcătoare și bucuria răutăcioasă a cărturarilor, gloata nedumerită, dezamăgită, sceptică: toate acestea puteau să clatine până și o credință tare**. După cât se pare, în acele clipe nici măcar ucenicii n-au dat dovadă de o mare credință, lucru prin care se și explică nereușita lor. Cel puțin atunci când, rămânând singuri cu Domnul, I-au pus întrebarea directă: „De ce noi n-am putut să-l scoatem?”, Domnul le-a răspuns: „Pentru puțina voastră credință”.

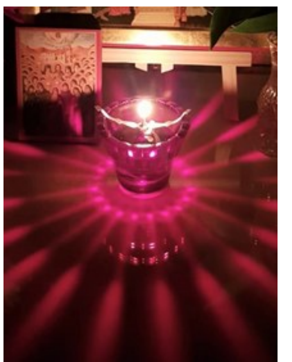
Pentru noi are importanță aici o întrebare: cum să ne întărim credința? Fiindcă adesea ne găsim în situația nefericitului tată din Evanghelie: ne dăm seama de necesitatea credinței, știm că fără ea nu putem înainta niciun pas pe calea vieții duhovnicești, și totodată simțim în noi numai răceala îndoielilor și a scepticismului. Răspunsul îl dă chiar Mântuitorul: **prin rugăciune**. Rugăciunea nu numai că întărește credința, ci o și salvează de necredință în cele mai primejdioase clipe ale vieții, când duhul rău îl ispiteș-

URĂRI

LA ÎNCEPUT DE AN NOU BISERICESC

Ajută-mi, Doamne, în sfintele mele hotărâri și în slujba mea; dă-mi a începe bine acum, căci ceea ce am început acum nimica este. Căci omul își pune în gând, dar Dumnezeu hotărăște, iar nu omul este acela care își alege calea sa.

Părintele Arsenie Boca

te pe om cu îndoieli privitoare la însăşi existenţa lui Dumnezeu.

Ce putere are rugăciunea pentru întărirea credinţei vedem din viaţa Sfântului Nifon al Constanţianei Ciprului. Sf. Nifon s-a născut şi a fost crescut în biserică, dar în tinereţe a nimerit în tovărăşia unor oameni stricaţi şi, supunându-se înrâuririi acestora, a început să ducă o viaţă de beţie şi desfrâu. Un prieten de-al lui, Vasile, om cu viaţă evlavioasă, îl căina şi-i spunea adesea:

– Ce s-a întâmplat cu tine ? Eşti viu cu trupul, dar sufletul tău e mort… Doar umbra ta umblă printre oameni! Pocăieşte-te! Întoarce-te către Dumnezeu!

– Soarta mea este hotărâtă – răspundea cu tristeţe Nifon. *Pentru mine nu este pocăinţă!*

Încerca să se roage şi nu putea, iar în suflet simţea o pustietate apăsătoare. Nervii, zdruncinaţi de beţii şi dezmăţ, îşi arătau tot mai mult starea bolnăvicioasă. Voia să se ascundă de oameni, ca nimeni să nu vadă pe chipul lui schimbat urmele limpezi ale patimilor nestăvilite şi ale vieţii desfrânate. Se gândea: *„Cum o să mă arăt eu la Înfricoşătoarea Judecată dacă aici, pe pământ, unde nu sunt încă descoperite toate faptele mele, par deja atât de întunecat…?”* Sufletul lui a însetat iarăşi de rugăciune, dar în urechi îi răsuna un glas ispititor: *„Dacă o să te rogi, o să înnebuneşti, şi oamenii o să-şi bată joc de tine!”*

Totuşi, noaptea s-a silit să se scoale din pat şi să se roage – şi deodată s-a văzut înconjurat de un întuneric dens; în suflet i s-a strecurat groaza, şi de frică s-a culcat iar pe pat. Dimineaţa s-a dus la biserică, unde nu mai mersese de multă vreme, şi a căzut suspinând în faţa icoanei Maicii lui Dumnezeu: *„Miluieşte-mă, Ocrotitoarea creştinilor*, s-a rugat, *ridică-mă, Nădejdea celor ce se căiesc*!“

Şi s-a săvârşit o minune: chipul Maicii Domnului a strălucit şi a prins viaţă, ochii au privit cu bucurie la el, chipul din icoană a fost luminat de un zâmbet ceresc…

Aşa a avut loc întoarcerea către Dumnezeu a lui Nifon. El s-a călugărit şi a început să se nevoiască aspru. Domnul a îngăduit însă asupra lui o şi mai grea ispită. **Aproape patru ani l-a chinuit aşa-numitul război al gândului.** A început să i se pară dintr-o dată că Dumnezeu nu există, că toate în câte crede şi la care se închină nu sunt altceva decât fantezie, joc al închipuirii, şi că nevoinţa lui n-are nici o noimă. Peste tot îl urmărea glasul ispititor: *„Nu este Dumnezeu!”*. *„Nu*, s-a împotrivit Nifon cu disperare, *n-o să mă lepăd niciodată de Hristos, chiar dacă o să cad în curvie, chiar dacă o să omor sau o să fac o fărădelege şi mai urâtă!..” „Ce vorbeşti?”*, i-a şoptit acelaşi glas zeflemitor al ispititorului. *„Nu există Hristos!”*

Atunci, Nifon a început să se roage, ca să alunge cumplitele bănuieli. *„Dumnezeule, Dumnezeul meu!* – spunea el cu negrăită tristeţe. *De ce m-ai părăsit? – Dă-mi semn că Tu eşti Dumnezeu şi că afară de Tine nu este altul*!”. Şi Domnul a luat aminte la rugăciunea lui fierbinte: chipul Domnului din icoana înaintea căreia se ruga nevoitorul a strălucit ca soarele şi a prins viaţă; o minunată bună-mireasmă s-a revărsat din ea. Din nou s-a săvârşit o minune pentru a întări credinţa primejduită a lui Nifon. De atunci sufletul lui parcă s-a călit: au pierit toate îndoielile, iar în sufletu-i chinuit s-au aşternut tihna netulburată şi pacea credinţei. Astfel, rugăciunea, adresarea directă către Dumnezeu, s-au dovedit a fi un mijloc puternic de întărire a credinţei.

Cu bocceluţa în spate

SMERENIA: *Povestea adevărată a unui episcop*

Într-o cetate din Bizanţ trăia un episcop foarte iubit de poporul său. Dar într-o zi s-a întâmplat ceva îngrozitor: fie din propria lui slăbiciune, fie din negrijă, fie prin înşelăciunea diavolului, acest episcop a căzut în păcatul cel greu al curviei. A doua zi era un praznic mare şi trebuia să slujească Sf. Liturghie în catedrală. De cum a intrat în biserică, s-a dus la amvon şi a mărturisit tuturor păcatul său. Apoi şi-a luat cârja episcopală, simbolul treptei ierarhice, şi i-a dat-o diaconului, spunând cu glas tare şi cu multă umilinţă, ca toţi să-l audă:

- După ce am păcătuit în acest chip, nu mai pot fi episcopul vostru. Vă rog să alegeţi pe altcineva vrednic.

În biserică s-a aşternut o tăcere deplină. Apoi suspinuri s-au auzit prin mulţime. Oamenii au început să plângă. Plângea şi episcopul, cu capul plecat, stând în picioare în faţa credincioşilor. Apoi ierarhul a pornit să meargă spre ieşire, dar oamenii s-au mişcat şi l-au prins de mâini, să nu plece.

Deodată s-a auzit un strigăt:

-Rămâi aici, ca episcop al nostru, iar păcatul tău să fie asupra noastră!

Apoi toţi au început să strige acelaşi lucru:

-Rămâi episcopul nostru! Păcatul tău să fie asupra noastră!

Mişcat de dragostea oamenilor, episcopul s-a urcat iar la amvon şi le-a spus:

-Dacă vreţi să rămân episcopul vostru, deşi sunt nevrednic de aceasta, să faceţi ce vă spun.

Apoi a poruncit să se închidă toate porţile mari ale catedralei şi să rămână deschisă o singură uşă mică. Apoi s-a întins pe jos, în faţa uşii, şi a zis cu glas mare:

-Cel ce nu va călca pe mine când va ieşi din biserică să nu aibă parte de viaţa veşnică! Să mă călcaţi cu toţii în picioare, ca aşa să cunoaşteţi cât de păcătos sunt şi nevrednic deopotrivă.

Iar creştinii, ca să nu-şi piardă episcopul, au făcut pe rând ascultare. Unul câte unul au păşit pe el şi apoi şi-au şters picioarele de hainele sale. Când a trecut şi ultimul, s-a auzit un glas din cer:

-Iertat să-i fie păcatul cel greu pentru marea sa smerenie!

Minuni din zilele noastre

De trei ori minunat - SF. LUCA AL CRIMEII

Tania este o tânără din Grecia care nu prea mergea la biserică. Dar necazul a poposit în casa lor şi lucrurile s-au schimbat pentru ea şi familia ei. Sora mai mică, Zoe, s-a îmbolnăvit de anevrism cerebral şi medicii i-au spus că nu mai are nicio şansă de vindecare. Atunci Tania nu a ştiut ce să facă şi şi-a spus durerea pe reţelele sociale, cerând prietenilor să facă rugăciune pentru Zoe, fără să menţioneze boala.

Aşa a aflat de situaţie un preot ortodox, pe nume Vasilios. A mers la bisericuţa Sf. Paisie, zidită de el, hotărât să o pomenească pe copilă în chip mai deosebit. Dar când a

intrat în biserică, s-a întâmplat ceva neobişnuit cu icoana Sf. Luca al Crimeii. Înăuntru era întuneric, dar preotul a văzut cum din icoană au apărut raze de lumină şi faţa sfântului s-a luminat complet. Atunci a început să se roage puternic la Sf. Luca pentru Zoe şi a simţit cu putere că fata se va vindeca.

După ce a terminat rugăciunea s-a întors acasă şi i-a trimis un mesaj Taniei: „Nu ştiu ce problemă medicală are sora ta, dar sunt încredinţat că se va face bine, iar cel care o va vindeca e Sf. Luca Doctorul”. Tania i-a spus de anevrismul cerebral, iar părintele Vasilios i-a repetat că Zoe se va vindeca, să fie liniştită şi i-a spus cum să se roage Sfântului.

Atunci Tania a întrebat unde poate găsi o biserică a Sf. Luca, să meargă să se roage, dar nu a găsit niciuna în apropierea ei. Părintele Vasilios i-a spus să se roage acasă cum poate, iar când minunea se va împlini, el va începe să construiască o biserică pentru Sf. Luca.

Între timp, unul din cumnaţii lui Zoe a început să facă pregătirile de înmormântare, căci fata era tot mai rău. Însă în câteva zile situaţia a început să se schimbe şi ea s-a simţit mai bine. Minunea s-a înfăptuit.

Atunci Tania a luat legătura cu părintele Vasilios, ca să-şi ţină promisiunea şi să înceapă să ridice o bisericuţă. Părintele a căutat şi a găsit două terenuri care păreau potrivite pentru acest scop. Unul dintre ele îl atrăgea mai mult. Era un teren abandonat de câţiva zeci de ani şi avea o ruină de construcţie pe el, ale cărei cărămizi puteau fi folosite pentru noua biserică, întrucât nu avea niciun ban pentru materiale.

În acea seară, a primit un mesaj de la o femeie numită Alexandra, care i-a spus că tatăl ei a adormit şi i-a lăsat o proprietate la ţară, dar ea nu doreşte să locuiască acolo. Astfel că s-a gândit că cel mai bun lucru ar fi să doneze pământul bisericii. Spre mirarea şi bucuria părintelui Vasilios, acel teren era tocmai cel pe care el dorea să construiască biserica închinată Sf. Luca. Când a auzit Alexandra, cu atât mai mult a rămas în hotărârea ei de a dona.

Dar nu au fost doar aceste două minuni, vindecarea fetei şi donarea terenului, ci în aceeaşi zi s-a mai petrecut o minune. Un constructor l-a sunat pe părintele Vasilios să-l întrebe dacă nu are nevoie de ajutor la construirea unei biserici…

Acestea au fost lucrările minunate ale unui sfânt minunat – Sf. Luca al Crimeii. Dumnezeu este viu prin sfinţii Săi şi a arătat-o încă o dată, spre a noastră întărire!

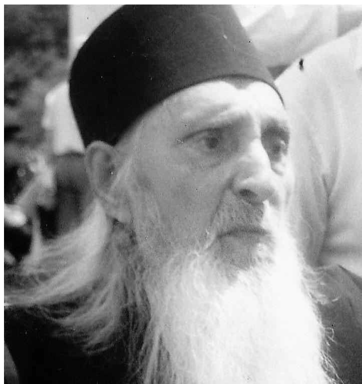
Impresii de la Putna…

„Serbarea de la Putna 150 - Continuitatea unui ideal” a fost o experienţă deosebită. Văd evenimentul acesta la fel de valoros şi concentrat din punct de vedere istoric ca Centenarul din 2018. **Să ştii că urmezi sau refaci paşii unor mari oameni ai ţării precum Eminescu, Slavici, Xenopol, Porumbescu este o mare onoare.**
Cel mai memorabil moment a fost, pentru mine, mersul cu torţele pe Dealul Crucii şi formarea numărului 150 de către câteva sute de tineri. Nici urcuşul, nici coborâşul n-au fost uşoare, însă cântecele, voia bună şi simţământul de unitate dintre noi ne-au făcut să uităm orice urmă de oboseală sau efort.
Nu pot decât să fiu recunoscătoare că am fost părtaşă unui astfel de eveniment pe care îl voi purta cu multă preţuire în suflet.

Maria, studentă

Mărturisitorii: **Ierom. NECTARIE CIOLACU**
(† 31 august 2000)

HAIDUCUL *Dobrogei*

Toate sunt de la Dumnezeu şi nimic nu se întâmplă fără ştirea Lui.

Neam de aromâni dârji, păr. Nectarie a migrat împreună cu câteva zeci de mii de compatrioţi din Macedonia, tocmai în Dobrogea, căci statul român din perioada interbelică i-a sprijinit pe cei care sufereau din cauza naţionalismului grec şi bulgar.

Aici, tânărul Nicolae şi-a întemeiat o familie, a primit pământ. Apoi, pentru credinţa sa tare în Biserică şi neamul românesc, a ajuns să sufere închisoare, încă din 1942. Eliberat în 1945, înţelege că schimbările politice din România vor afecta tocmai fiinţa spirituală şi naţională a poporului. Ca atare, găseşte o singură modalitate de a sta drept, împotriva vrăjmaşului care lucra prin oameni: ia calea pădurilor dobrogene, alături de mai mulţi prieteni.

Grupul lor de rezistenţă s-a numit „Haiducii Dobrogei" şi din el făceau parte mărturisitori deja cunoscuţi nouă, precum Gogu Puiu. Au luptat cu Securitatea 3 ani. Apoi au început să cadă pe rând, ucişi sau arestaţi prin trădare. Ultimul a fost el, Nicolae Ciolacu. Prin octombrie 1951 este înconjurat şi este nevoit să se predea pentru a salva viaţa familiei lui. Cu părul peste umeri, barba până la piept şi mustaţa mare, stufoasă, înfăţişarea lui provoca teroare în rândul securiştilor. A urmat Golgota închisorilor... Iată ce mărturiseşte păr. Nectarie despre aceasta:

„Un gealat avea în mână un fel de aparat cu două cordoane, care aveau la capăt câte o brăţară de metal. A început unul: Banditule, spune alte arme şi alte gazde. Leam spus: Alte arme şi alte gazde nu am decât acelea pe care le-am spus. Stai pe scaun. Cel cu aparatul mi-a luat mâinile şi mi le-a pus în brăţările de la cele două cordoane. Aparatul avea o manivelă, iar un gealat i-a spus altuia: învârteşte la 150 de volţi să-l omorâm, mama lui de bandit, că nu spune nimic. Când a învârtit de manivela, a produs un curent aşa de puternic încât mi-a zdruncinat tot corpul. Am sărit de pe scaun jos pe podea şi ţipam de durere şi călăii învârteau într-una de manivelă.

Au adus o rangă, apoi m-au făcut să mă încovoi ca un covrig şi mi-au legat mâinile de gleznele picioarelor între braţe, şi între genunchi s-a făcut un gol; prin acel loc au introdus ranga de fier, au prins cu toţii

de capetele răngii, m-au săltat în sus şi au pus un capăt de rangă pe un birou şi celălalt capăt de rangă pe celălalt birou. Am rămas spânzurat de rangă cu capul în jos şi cu fundul şi tălpile picioarelor în sus. Numai bine şi potrivit de bătut şi de lovit.

Au început operaţia cu o singură cravaşă de cauciuc, pe care o foloseau pe rând, câte trei sau patru lovituri fiecare, la fund mai puţin, mai mult pe tălpi. Până la douăzeci de lovituri am răbdat, n-am ţipat de loc. Dar m-au prididit durerile şi am început să urlu de durere, dar lor nu le păsa, loveau într-una şi radioul cânta cât se putea de tare, ca să nu se audă ţipetele în stradă. M-am gândit la cele spuse de Sf. Pavel: «De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una.»..."

Vor urma: condamnarea la 25 de ani de temniţă, peregrinările prin Jilava, Gherla, Aiud (unde refuză orice compromis şi pătimeşte mult pentru aceasta). Este eliberat în 1964, împreună cu toţi deţinuţii politici.

După zeci de ani de închisoare, păr. Nectarie ajunge acasă şi în camera soţiei sale, Piha, găseşte o bătrânica, pe care ezită să o salute, necunoscând-o. Bătrânica cea străină era Piha, soţia pe care o lăsase acasă tânără şi în putere. Copiii săi, care aveau sub 10 ani când îi văzuse ultima dată, aveau acum copii la rândul lor...

Următorii 20 de ani au însemnat o nouă închisoare, în aşa-zisa libertate: este mereu hăituit de Securitate, chemat, anchetat, presat să devină informator. În 1982 hotărăşte să fugă din ţară cu soţia sa şi ajung în SUA, unde va scrie tot ce avea pe suflet, într-o carte intitulată „Haiducii Dobrogei".

După căderea comunismului revine în ţară. Întrucât soţia îi murise în exil, ia hotărârea să devină monah şi se retrage la Mănăstirea Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus. Aici „haiducul" Ciolacu şi-a trăit ultimii ani de viaţă întru Hristos, sub numele de Părintele Nectarie. A adormit la 31 august 2000. Mormântul său se află chiar în curtea Mănăstirii. Să-l cercetăm dacă ajungem acolo, iar dacă nu, să zicem o rugăciune pentru sufletul său, cerându-i să ne pomenească înaintea lui Dumnezeu!

SF. MUCENIC MAMANT,

mare ajutător al copiilor şi păstorilor
(2 septembrie)

Acest sfânt a trăit în a doua jumătate a secolului al III-lea şi era din Asia Mică. Părinţii săi erau creştini şi fiind prinşi pentru credinţă în Hristos şi băgaţi în temniţă, Mamant s-a născut acolo, în închisoare. Şi murind părinţii lui în temniţă, fericitul acesta a fost luat de o femeie creştină, care l-a crescut. Iar, pentru că pruncul striga adesea pe maică-sa zicând „mamă", ea i-a pus numele Mamant. Iar dacă s-a făcut de cincisprezece ani, aflându-se că este creştin, a fost prins şi bătut cu toiege, şi spânzurându-i-se un plumb pe grumaz l-au aruncat în mare. Dar prin dumnezeiască putere, fiind mântuit de primejdie, s-a ascuns într-o peşteră, în care petrecea în post şi rugăciune.

Cu porunca lui Dumnezeu se adunau fiarele la Sf. Mamant în pustia aceea, ca oile la păstor şi i se supuneau. Hrana lui era lapte de animale sălbatice pe care, mulgându-le, făcea brânză de mâncare nu numai pentru el, ci şi pentru săraci. Străbătând vestea despre dânsul în cetatea aceea, un oarecare Alexandru, ighemon în Capadocia, fiind om iute şi rău, înştiinţându-se de toate cele pentru Mamant, a trimis nişte ostaşi călări în pustie să-l caute şi, aflându-l, să-l aducă la dânsul.

Căutând ei pe sfântul în pustie, el se pogora singur din munte şi, întâmpinându-i, i-a întrebat:

- *Pe cine căutaţi?* Iar ei, socotind că este păstor şi îşi paşte oile în muntele acela, îi spuseră:

- *Căutăm pe Mamant care petrece undeva în pustia aceasta. Oare nu ştii unde este?*

Mamant i-a întrebat:

- *Pentru ce îl căutaţi?* Iar ei au zis:

- *Este clevetit la ighemon că este fermecător şi ne-a trimis să-l ducem la chinuit.*

Mamant le-a zis:

- *Eu vă voi spune despre dânsul, prietenilor, numai să veniţi în coliba mea şi, odihnindu-vă puţin de osteneală, să vă întăriţi cu hrană.*

Deci au mers ostaşii în locuinţa lui, iar el le-a pus înainte să mănânce brânză. Mâncând ei, iată, veniră, după obiceiul lor, cerboaicele şi caprele sălbatice cu lapte să fie mulse. Iar el a muls lapte şi a pus înaintea ostaşilor să bea, apoi s-a întors la rugăciune. Şi începură a veni mai multe fiare pe care, văzându-le ostaşii, se temură şi, lăsând hrana, au fugit. Mamant le-a spus să nu se teamă, apoi le-a descoperit că el este cel căutat. Iar ei îi ziseră:

- *De voieşti să mergi la dregătorul, vino cu noi; iar de nu, dă-ne voie să mergem singuri, că noi nu îndrăznim să te ducem. Însă ne rugăm ţie să nu ne vatăme fiarele.*

Iar el, mângâindu-i, le-a poruncit să meargă, zicându-le:

- *Mergeţi voi înainte, iar eu voi merge singur în urma voastră.*

Ducându-se ostaşii, aşteptau venirea lui la porţile cetăţii, căci credeau în cuvintele unui bărbat ca acela. Mamant, luând cu sine un leu, a mers după dânşii în cetate şi, intrând el, leul a rămas afară, iar ostaşii, luând pe Mamant, l-au pus înaintea ighemonului Alexandru. Şi prinzându-l, l-au supus la grele chinuri. Iar leul acela care venise cu sfântul din pustie şi, sărind în faţa tuturor, a grăit cu glas omenesc către sfântul, pentru că Dumnezeu a deschis gura fiarei precum oarecând a asinului lui Varlaam, spre arătarea tăriei Sale atotputernice. Iar cuvintele ce le grăia leul erau acestea:

- *Tu eşti păstorul meu care m-ai păscut în munte.*

Acestea grăind, leul îndată s-a repezit la oamenii care erau acolo, mulţime multă de elini, evrei şi copii fără de număr, şi, închizându-se uşile de la ograda priveliştei, Dumnezeu aşa voind, a ucis acolo foarte mulţi oameni. Apoi sfântul a îmblânzit leul şi l-a trimis în pustie.

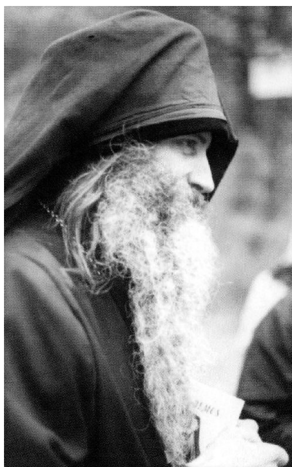
Şi spintecându-i-se Sfântului pântecele cu suliţe de fier, s-a mutat din lumea aceasta.

Pentru copilăria sa grea de orfan, Dumnezeu a rânduit ca Sf. Mamant să fie unul dintre ocrotitorii copiilor şi adolescenţilor, iar pentru marea sa dragoste de animale, să fie sprijinitor păstorilor.

Să avem rugăciunile lui!

„Aduceţi-vă aminte de Sfântul Mucenic, câţi l-aţi văzut cu ochii, câţi la locul acesta, adunându-vă, l-aţi avut ajutător; la câţi, chemându-i numele, cu singur lucrul a venit, pe câţi rătăciţi în viaţă i-a povăţuit, pe câţi de neputinţe i-a tămăduit, la câţi, murindu-le fiii, iarăşi la viaţă i-a întors, la câţi a lungit viaţa; toţi adunându-vă împreună, să aduceţi laudă mucenicului".

Sf. Vasile cel Mare

CURS DE SUPRAVIEȚUIRE ORTODOXĂ (VI)

alcătuit de fericitul întru pomenire părintele nostru SERAFIM ROSE

Revoluția franceză (1)

Epoca aceasta vine cu ideea unei frății universale, dincolo de orice religie.

În primul rând, în acea epocă, **filosofia inspiră acțiunea**. Înainte filosofia era o problemă a claselor de sus, a celor cu timp liber. Acum însă toată lumea este atrasă înspre filosofia modernă, deoarece schimbă fiecare detaliu al vieții. În absența ei, nu ar fi existat nicio revoluție. Chiar Napoleon a afirmat: *„Fără Jean Jacques Rousseau, eu nu aș fi existat vreodată.”*

Revoluția franceză este primul eveniment în care **izbucnesc cu toată forța ideile moderne**. Abatele Barruel, un contemporan al revoluției, care a scris despre aceasta, arată că evenimentele au fost planificate, iar nu întâmplătoare, așa cum mulți istorici și oameni de azi le consideră. El spunea că iacobinii (radicali care au preluat revoluția) erau o sectă care învăța că toți oamenii sunt egali și liberi, iar **în numele acestei egalități și libertăți au călcat în picioare altare și tronuri**. Din cauza lor au murit de la rege și familia sa, la o mulțime de nobili, episcopi, preoți, dar și oamenii de rând care îi sprijineau. Este vorba de 300-400 de mii de asasinate, plus milioane de victime ale greului care a venit odată cu revoluția (foametea). Iacobinii au afirmat apoi că aceste victime colaterale au dus la o ordine mai bună a lumii.

Va trebui să ne oprim și asupra ideilor care au pregătit revoluția. Primul răspunzător este Voltaire. Pe când era un tânăr student în Anglia, Voltaire s-a jurat că-și **va dedica întreaga viață distrugerii creștinismului**, pe care îl dorea înlocuit cu deismul (orientare filozofică-religioasă, care recunoștea existența lui Dumnezeu numai ca o cauză primară și impersonală a lumii, negând ideea întrupării într-o persoană; ca un ceasornicar care a creat un Univers mecanic, după care l-a întors și l-a lăsat să funcționeze singur pe vecie. Pentru deiști, rațiunea era totul).

Un alt filosof al epocii a fost J.J. Rousseau. Dacă Voltaire reducea totul la minte, Rousseau reducea totul la sentimente. Pentru el, Dumnezeu era peste tot și ceea ce îl dominau pe om erau sentimentele. Dumnezeu nu există pentru el decât ca o forță superioară neidentificată, iar rugăciunile sunt înlocuite de explozii de sentimente. Rousseau aduce ideea de reîntoarcere la natură, de renunțare la civilizație. El pledează pentru lipsa totală de educație, mai ales religioasă și de lăsare a copilului complet liber și fără niciun fel de idei și prejudecăți. Politic vorbind, el e cel care va afirma că suveranitatea unui popor nu vine de la Dumnezeu sau de la monarh, ci de la poporul însuși. El credea că odată ce monarhii sunt înlăturați, masele vor fi fericite, căci voința generală va dicta celei individuale. Dar aceasta înseamnă de fapt o tiranie a maselor.

Deși au puncte de vedere diferite, **Voltaire și Rousseau distrug, prin ideile lor, totul, mai puțin ceea ce susține fiecare din ei, respectiv mintea și sentimentul**.

Noi, creștinii ortodocși, știm că acela care dă la o parte Biserica, revelația și tradiția, și **care acceptă orice îi spune mintea sau orice îi dictează sentimentele, îi deschide poarta cui? Lui Satana**, desigur, căci el intră cu ajutorul gândurilor și al sentimentelor. Aceste tulburări revoluționare, pornite de la filosofiile celor doi, nu pot fi explicate decât prin faptul că Satana le coordonează. El i-a animat pe acei oameni cu tot felul de comploturi și idei.

Pe lângă aceste idei filosofice, epoca revoluției franceze e dominată de societățile secrete, care aduc o notă ocultă în peisaj. Acum se reorganizează francmasoneria, care a încercat să ofere o nouă religie, adunând sub umbrela ei pe toți oamenii de „bună credință”. Ea venea cu ideea unei frății universale, dincolo de orice religie, iar această idee a fost preluată de unele grupări la modul radical. Iată câteva dintre teoriile lor:

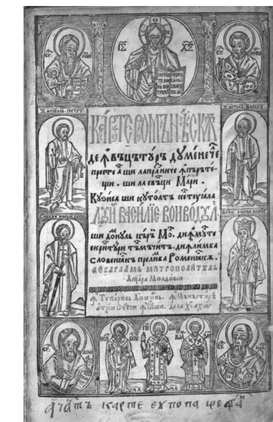
„Când, în cele din urmă, ***rațiunea va deveni religia oamenilor****, problema va fi rezolvată.”*

„După eliberarea din sclavia religiei, trebuie să urmeze destrămarea tuturor legăturilor sociale. ***Atât viața de familie, cât și cea națională trebuie să dispară****, pentru a face din întreaga rasă umană o mare și fericită familie.”*

„Diminuați, eliminați cu totul iubirea de țară, iar oamenii vor învăța din nou să se iubească și să se cunoască unii pe alții ca oamenii. Nu va mai exista părtinire, iar legăturile dintre inimi se vor arăta și se vor extinde.” Aceste cuvinte sunt o expresie pură a globalismului, așa cum este expus el astăzi.

Iată ce spunea fondatorul uneia dintre sectele oculte ale acelui veac: „Noi trebuie **să știm cum să facem din Evanghelia lui Hristos evanghelia noastră**, din religia Sa, o religie a naturii, iar din religie, rațiune, moralitate și natură să facem religia și moralitatea drepturilor și libertăților omului...”. *(va urma)*

Ce îi datorăm SFÂNTULUI VARLAAM AL MOLDOVEI (†30 august 1657)?

De multe ori ne subestimăm ca neam, ca ortodocși, avem impresia că o parte dintre sfinții români canonizați nu au decât o subțire umbră de sfințenie, față de alții deja consacrați. Dar Dumnezeu rânduie pentru fiecare neam ceea ce îi este de folos și Își arată lucrarea și unde avem impresia că nu este atât de puternică sfințenia.

Ce ne-am fi făcut dacă nu l-ar fi ridicat pe Sf. Varlaam în mijlocul nostru?

► Nu am fi avut traducerea *Scării* Sfântului Ioan decât poate mult mai târziu, ceea ce ar fi sărăcit viața monahală, care de sute de ani își are rădăcinile în învățăturile acestei cărți. Și tot o traducere care i se datorează și de care ne folosim zi de zi: *Paraclisul Maicii Domnului.*

► Poate ar fi durat mult mai mult să apară prima tiparniță în limba română (1640 la Iași) și prima carte în limba română – *Cazania sau Carte românească de învățătură la duminicile de peste an, la praznice împărătești și la sfinți mari (1643) (foto)*, care a pus bazele limbii românești culte.

► Lupta împotriva prozelitismului catolic ar fi fost mai greu de dus fără implicare mitropolitului Varlaam, care a întărit și învățat pe ortodocși în dreapta credință, prin cuvântul vorbit și scris.

► Domnitorului Vasile Lupu i-ar fi fost greu, fără sprijinul ierarhului moldovean, să finalizeze minunata biserică Sf. Trei Ierarhi din Iași și poate nu ar fi știut să o întâmpine așa cum se cuvine pe Cuv. Parascheva, ale cărei moaște au fost aduse atunci pe pământ românesc.

Încheiem cu urarea mitropolitului de la începutul Cazaniei:

„Diintru cât s-au îndurat Dumnezău diintru Mila Sa de ne-au dăruit dăruim și noi acest dar limbii românești, carte pre limba românească, întâiu de laudă lui Dumnezău, după acea de învățătură și de folos sufletelor pravoslavnici. Să iaste și de puțin preț, iară voi să o priimiți nu ca un lucru pementesc ce ca un odor ceresc, și priinsă cetind pre noi pomeniți și întru ruga voastră pre noi nu uitareți și hiți sănătoși.”

Din pârga roadelor

V. Voiculescu

Din pârga roadelor mele, Părinte,
Pe masa înțelegătorului Tău jertfelnic
N-am alte daruri să-ți pun înainte
Decât aceste versuri, prinos sfielnic...

Le-am frământat adânc ca pe-o pâne
Coaptă-n cuptorul inimii... Oh, ia-le,
Primește-le și transfigurează-le, Stăpâne,
Că sunt ale Tale dintru ale Tale.